Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

26 октомври 2012 година *

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Иран за предотвратяване на ядреното разпространение — Замразяване на средства — Жалба за отмяна — Задължение за мотивиране“

По дело T-53/12

CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd, установено в Сингапур (Сингапур), за което се явяват г-н S. Drury, solicitor, и K. Adamantopoulos и J. Cornelis, avocats,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н B. Driessen и г-н V. Piessevaux, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, стр. 1), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010 (ОВ L 319, стр. 11) и на Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент № 961/2010 (ОВ L 88, стр. 1) в частта, засягаща жалбоподателя,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová (докладчик), председател, г-жа K. Jürimäe и г-н M. van der Woude, съдии,

секретар: г-н N. Rosner, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 юли 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Жалбоподателят CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd е сингапурско дружество, извършващо дейност по-специално като корабен агент.

2 Настоящото дело е свързано с режима на ограничителните мерки, въведени с цел оказване на натиск върху Ислямска република Иран, за да преустанови ядрените си дейности, създаващи опасност от разпространение и разработване на системи за ядрено оръжие.

3 С Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010 (ОВ L 319, стр. 11) името на жалбоподателя е включено в списъка в приложение VIII към Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, стр. 1).

4 В съответствие с член 16, параграф 2 от Регламент № 961/2010 това включване води до замразяване на финансовите средства и икономическите ресурси на жалбоподателя.

5 В частта, засягаща жалбоподателя, мотивите към Регламент за изпълнение № 1245/2011 са следните:

„Фиктивно дружество на [Islamic Republic of Iran Shipping Lines (IRISL)], притежавано или контролирано от IRISL“.

6 С писмо от 5 декември 2011 г., което жалбоподателят посочва, че е получил на 13 декември 2011 г., Съветът на Европейския съюз го уведомява, че името му е включено в списъка в приложение VIII към Регламент № 961/2010.

7 С писмо от 15 декември 2011 г. жалбоподателят иска от Съвета да му предостави всички релевантни документи, свързани със засягащите го твърдения в Регламент за изпълнение № 1245/2011. Съветът потвърждава получаването на това писмо на 19 декември 2011 г.

8 С писмо от 19 декември 2011 г. жалбоподателят иска Съветът да преразгледа решението за включването му в списъка в приложение VIII към Регламент № 961/2010.

9 На 19 януари 2012 г. жалбоподателят изпраща на Съвета факс, с който иска уточнения относно сроковете за разглеждане на исканията, направени в писмата му от 15 и 19 декември 2011 г. С електронно съобщение от същия ден Съветът потвърждава получаването на факса.

10 С писмо от 23 март 2012 г. Съветът отговаря на писмата на жалбоподателя от 15 и 19 декември 2011 г., като посочва, че след извършено преразглеждане отхвърля искането на жалбоподателя за заличаване на името му от списъка в приложение VIII към Регламент № 961/2010. В това отношение Съветът уточнява, че макар наистина жалбоподателят да не е притежание на Islamic Republic of Iran Shipping Lines (IRISL), той е бил използван от последното като фиктивно дружество за извършване на плащания в полза на дружеството P., което също е засегнато от ограничителните мерки и което от своя страна действа от името на IRISL в Близкия изток. В допълнение Съветът уточнява, че смята да измени мотивите в приложение VIII към Регламент № 961/2010, засягащи жалбоподателя, в посочения смисъл.

11 Тъй като Регламент № 961/2010 е отменен с Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 88, стр. 1), Съветът включва името на жалбоподателя в приложение IX към последния регламент. Поради тази причина финансовите средства и икономическите ресурси на жалбоподателя занапред се замразяват на основание член 23, параграф 2 от същия регламент. Изложените по отношение на жалбоподателя мотиви са идентични на тези в Регламент за изпълнение № 1245/2011.

Производство и искания на страните

12 На 12 февруари 2012 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

13 С отделен акт, подаден в секретариата на Общия съд същия ден, на основание член 76а от Процедурния правилник на Общия съд жалбоподателят прави искане за разглеждане на делото по реда на бързото производство. С решение от 8 март 2012 г. Общият съд (четвърти състав) уважава искането.

14 Писмената защита на Съвета е подадена на 26 март 2012 г.

15 На 26 април 2012 г. Общият съд иска от страните да му дадат разяснения относно връзките между жалбоподателя, IRISL и P. Страните изпълняват това искане в определения от Общия съд срок.

16 На 16 май 2012 г. Съветът представя на Общия съд допълнително становище, в което твърди, че жалбоподателят е получил или е извършил плащания, в които са намесени свързани с IRISL дружества, и по-специално I., K., O. и C., целящи да се заобиколи действието на ограничителните мерки срещу IRISL.

17 С писмо от 6 юни 2012 г. жалбоподателят представя становище по тези твърдения.

18 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 11 юли 2012 г.

19 В жалбата си жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени Регламент за изпълнение № 1245/2011 и Регламент № 961/2010 в частта относно включването на жалбоподателя в списъка в приложение VIII към Регламент № 961/2010, като отмяната влезе в сила незабавно,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

20 В съдебното заседание жалбоподателят изменя исканията си, като прави искане за отмяна и на Регламент № 267/2012 в частта относно включването му в списъка в приложение IX към този регламент.

21 Съветът иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

22 Жалбоподателят изтъква три правни основания, изведени съответно: първото, от явна грешка в преценката относно връзките, които се твърди, че има с IRISL, второто, от нарушение на задължението за мотивиране, и третото, от нарушение на неговото право на защита и на правото му на ефективна съдебна защита. Освен това жалбоподателят иска евентуалната отмяна на обжалваните актове да влезе в сила незабавно.

23 Общият съд счита, че най-напред следва да се провери допустимостта на извършеното от жалбоподателя изменение на исканията.

По допустимостта на изменението на исканията на жалбоподателя

24 Видно от точка 11 по-горе, след подаването на жалбата Регламент № 961/2010, изменен с Регламент за изпълнение № 1245/2011, е бил отменен и заменен с Регламент № 267/2012. В съдебното заседание жалбоподателят изменя първоначалните си искания, като с жалбата се иска отмяна на всички тези актове (наричани по-нататък заедно „обжалваните актове“). Съветът посочва, че не възразява срещу изменението.

25 В това отношение следва да се напомни, че когато регламент, който засяга пряко и лично даден частноправен субект, в хода на производството е заменен с друг акт със същия предмет, той следва да бъде разглеждан като ново обстоятелство, което позволява на жалбоподателя да измени своите искания и правни основания. Наистина, да се задължава жалбоподателят да подаде нова жалба би било в противоречие с доброто правораздаване и с изискването за процесуална икономия. Освен това би било несправедливо, ако с цел да отговори на критиките, съдържащи се в жалба, подадена пред съд на Европейския съюз срещу определен акт, съответната институция има възможност да измени обжалвания акт или да го замени с друг, както и да се позовава в производството на тази промяна или замяна, за да лиши другата страна от възможността да разшири първоначалните си искания и правни основания спрямо последващия акт или да представи допълнителни искания и правни основания срещу него (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 23 октомври 2008 г. по дело People’s Mojahedin Organization of Iran/Съвет, T-256/07, Сборник, стр. II-3019, точка 46 и цитираната съдебна практика).

26 Що се отнася до срока, в който може да се направи изменението на исканията, Общият съд счита, че предвиденият в член 263, шеста алинея ДФЕС двумесечен срок по принцип се прилага както когато искането за отмяна на акт е направено с жалба, така и когато е направено във висящо производство чрез изменение на исканията за отмяна на предходен акт, който е отменен и заменен с въпросния акт.

27 Всъщност това разрешение се обосновава от обстоятелството, че правилата относно сроковете за обжалване са императивни и съдът трябва да ги прилага така, че да се осигури правната сигурност, както и равнопоставеността на правните субекти пред закона (Решение на Съда от 18 януари 2007 г. по дело PKK и KNK/Съвет, C-229/05 P, Сборник, стр. I-439, точка 101), като се избегне всякаква дискриминация или произвол в правораздаването (Решение на Съда от 15 януари 1987 г. по дело Misset/Съвет, 152/85, Recueil, стр. 223, точка 11).

28 По изключение от този принцип обаче Общият съд приема, че споменатият срок не е приложим във висящо производство, когато, от една страна, въпросният акт и актът, който той отменя и заменя, имат по отношение на заинтересованата страна един и същи предмет, основават се на едни и същи мотиви и по същество имат идентично съдържание, като по този начин се

различават само по съответното си приложно поле ratione temporis, а от друга страна, изменението на исканията не се основава на ново правно основание, факт или доказателство, различно от самото приемане на въпросния акт, който отменя и заменя предходния акт.

29 В такъв случай, като се има предвид, че в предмета и рамките на спора, определени от първоначалната жалба, не се прави друго изменение освен промяната по отношение на нейния времеви обхват, това, че изменението на исканията е направено след изтичането на въпросния двумесечен срок, по никакъв начин не засяга правната сигурност.

30 Следователно при описаните в точка 28 по-горе обстоятелства жалбоподателят може да измени своите искания и правни основания, дори ако изменението се прави след изтичането на предвидения в член 263, шеста алинея ДФЕС двумесечен срок.

31 В разглеждания случай, тъй като всички посочени в точка 28 по-горе условия са изпълнени, трябва да се приеме, че е допустимо жалбоподателят да поиска отмяната на Регламент № 267/2012 в частта относно включването му в списъка в приложение IX към този регламент.

По съществото на спора

32 Общият съд счита, че на първо място трябва да се разгледа второто правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране.

33 В това отношение жалбоподателят твърди, че приемането на засягащите го ограничителни мерки не е било надлежно мотивирано от Съвета. Всъщност твърденията, че жалбоподателят е притежаван или контролиран от IRISL, само възпроизвеждали приложимата правна норма и следователно не представлявали специфични и конкретни мотиви, въз основа на които Съветът е приел, че по отношение на жалбоподателя трябва да се приложат ограничителни мерки. По-специално Съветът нито уточнил естеството на твърдяното притежаване или контрол на жалбоподателя от страна на IRISL, нито предоставил допълнителна информация относно причините, поради които той бил счетен за „фиктивно дружество“ на IRISL.

34 В отговор Съветът твърди, че изложените мотиви са достатъчни, тъй като уточнил именно естеството на връзките между жалбоподателя и IRISL, и по-специално че жалбоподателят е бил използван като фиктивно дружество за извършването на плащания към P.

35 Трябва да се напомни, че задължението за мотивиране на увреждащ акт, предвидено в член 296, втора алинея ДФЕС, а в конкретния случай и в член 36, параграф 3 от Регламент № 961/2010 и член 46, параграф 3 от Регламент № 267/2012, има за цел, от една страна, на заинтересованото лице да се предостави достатъчно информация, за да прецени дали актът е обоснован и евентуално дали е засегнат от порок, който позволява валидността му да се оспорва пред съда на Съюза, и от друга страна, да се даде възможност на този съд да упражни контрол за законосъобразност на акта. Така установеното задължение за мотивиране е основен принцип на правото на Съюза, който може да се дерогира само по императивни съображения. Поради това мотивите по принцип трябва да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащия го акт, тъй като тяхното отсъствие не може да се поправи с факта, че заинтересованото лице узнава мотивите на акта в хода на производството пред съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, Сборник, стр. II-3967, точка 80 и цитираната съдебна практика).

36 Ето защо, освен ако съобщаването на определени обстоятелства е недопустимо поради императивни съображения, свързани със сигурността или с поддържането на международните отношения на Съюза и на неговите държави членки, Съветът е длъжен да уведоми засегнатия от ограничителните мерки субект за специфичните и конкретните причини, поради които счита

приемането на тези мерки за необходимо. Така той трябва да посочи фактическите и правните обстоятелства, от които зависи правната обоснованост на съответните мерки, както и съображенията, поради които е решил да вземе тези мерки (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 35 по-горе, точка 81 и цитираната съдебна практика).

37 Освен това мотивите трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста на приемането му. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. По-специално уреждащият акт е достатъчно мотивиран, ако е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере значението на наложената му мярка (вж. Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 35 по-горе, точка 82 и цитираната съдебна практика).

38 В разглеждания случай, що се отнася до мотивирането на обжалваните актове, от една страна, трябва да се обърне внимание, както твърди жалбоподателят, че забележката, според която той е „притежаван или контролиран“ от IRISL, единствено възпроизвежда текста на член 16, параграф 2, буква г) от Регламент № 961/2010 и на член 23, параграф 2, буква д) от Регламент № 267/2012, без никакво уточнение относно конкретното положение на жалбоподателя, и по-специално относно естеството на упражнявания контрол или притежаването.

39 От друга страна, забележката, че жалбоподателят е „фиктивно дружество“ на IRISL, няма самостоятелно значение спрямо забележката, че е притежаван или контролиран от последното. Всъщност, макар че понятието „фиктивно дружество“ няма точно правно значение, по същество то е употребено, за да се обозначи посредническо образувание, създадено с цел прикриване на самоличността на извършителя на някои действия. За да може обаче посредническото образувание да служи като „фиктивно дружество“ в посочения смисъл, то задължително трябва да е контролирано или притежавано пряко или непряко от образуването, чиито действия трябва да се прикрият. Следователно квалификацията „фиктивно дружество“ не внася допълнителни уточнения относно конкретните мотиви, накарали Съвета да приеме ограничителни мерки по отношение на жалбоподателя.

40 В този контекст Съветът неправилно твърди, че мотивите на обжалваните актове позволяват на жалбоподателя да разбере, че е засегнат от ограничителни мерки, поради това че е бил използван от IRISL за извършване на плащания към P. — както посочва Съветът в писмото от 23 март 2012 г. — или поради това че е получил или извършил плащания, в които са намесени I., K., O. и C., както твърди Съветът в становището си от 16 май 2012 г.

41 Всъщност, освен че тези две обосновки a priori си противоречат, тъй като не се основават на едни и същи фактически обстоятелства, от една страна, трябва да се отбележи, че в мотивите на обжалваните актове не са посочени нито P., I., K., O. или C., нито дори обстоятелството, че жалбоподателят е бил използван от IRISL за получаване или извършване на плащания.

42 От друга страна, дори да се приемат за доказани обстоятелствата, посочени от Съвета в писмото от 23 март 2012 г. и в становището от 16 май 2012 г., с тях не се цели да се докаже, че жалбоподателят е притежаван или контролиран от IRISL като „фиктивно дружество“, а по-скоро че е помогнал на IRISL или на близки до него образувания да избегнат действието на засягащите ги ограничителни мерки.

43 Следователно, обратно на твърденията на Съвета, мотивите на обжалваните актове не позволяват да се разбере, че той се е позовал на обстоятелствата, изложени в писмото му от 23 март 2012 г. или в заключението му от 16 май 2012 г.

44 С оглед на всичко посочено по-горе следва да се заключи, че Съветът не е мотивирал надлежно обжалваните актове.

45 Поради това второто правно основание трябва бъде уважено и да се отменят, от една страна, Регламент за изпълнение № 1245/2011 и Регламент № 961/2010 в частта относно включването на жалбоподателя в списъка в приложение VIII към Регламент № 961/2010, и от друга страна, Регламент № 267/2012 в частта относно включването на жалбоподателя в списъка в приложение IX към последния регламент, без да е необходимо да се разглеждат първото и третото правно основание.

46 Жалбоподателят иска също така отмяната на обжалваните актове да влезе в сила незабавно.

47 В това отношение, от една страна, трябва да се отбележи, че Регламент № 961/2010, изменен с Регламент за изпълнение № 1245/2011, е отменен с Регламент № 267/2012. Следователно тези актове вече не пораждат правни последици и поради това жалбоподателят вече няма интерес да иска отмяната им да влезе в сила незабавно. При тези обстоятелства липсва основание за произнасяне по искането му в частта относно Регламент № 961/2010, изменен с Регламент за изпълнение № 1245/2011.

48 От друга страна, що се отнася до Регламент № 267/2012, трябва да се напомни, че по силата на член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, в отклонение от член 280 ДФЕС, решенията на Общия съд, с които даден регламент се обявява за недействителен, влизат в сила едва с изтичането на срока за обжалване, посочен в член 56, първа алинея от споменатия статут, или, ако в този срок е подадена жалба, от момента на отхвърлянето на последната (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 16 септември 2011 г. по дело Kadio Morokro/Съвет, T-316/11, непубликувано в Сборника, точка 38).

49 Впрочем по естеството си Регламент № 267/2012, включително приложение IX към него, е регламент, тъй като член 51, втора алинея от същия предвижда, че той е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки, което съответства на предвиденото в член 288 ДФЕС действие на регламентите (вж. в този смисъл Решение на Съда от 16 ноември 2011 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, C-548/09 P, Сборник, стр. I-11433, точка 45).

50 При това положение искането на жалбоподателя трябва да бъде отхвърлено в частта относно действието на отмяната на Регламент № 267/2012.

По съдебните разноски

51 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Освен това съгласно член 87, параграф 6 от Процедурния правилник, когато липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество, Общият съд определя съдебните разноски по свое усмотрение. В разглеждания случай, тъй като Съветът е загубил делото в основната му част, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на жалбоподателя.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отменя Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007, както и Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010, в частта относно включването на CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd в списъка в приложение VIII към Регламент № 961/2010.

2) Отменя Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент № 961/2010 в частта относно включването на CF Sharp Shipping Agencies в списъка в приложение IX.

3) Липсва основание за произнасяне по искането на CF Sharp Shipping Agencies отмяната на Регламент № 961/2010 и на Регламент за изпълнение № 1245/2011 да влезе в сила незабавно.

4) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

5) Осъжда Съвета на Европейския съюз да заплати съдебните разноски.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 26 октомври 2012 година.

Подписи